

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.] serne, der finder sted, har også rejst spørgsmålet om det multilaterale bistandsapparats hensigtsmæssighed og især, om dette organisatoriske apparat var i stand til at formidle en betydelig større bistand end hidtil til udviklingslandene. For at undersøge dette spørgsmål etableredes i 1968 under FNs udviklingsprogram (UNDP) den såkaldte Jackson-gruppe. Gruppens rapport, der fremkom i december 1969, hævder, at der mellem de internationale organisationer er et betydeligt behov for en bedre tilrettelæggelse og koordinering af bistandsindsatsen, men at FN-systemet, såfremt kravene i så henseende blev opfyldt, ville kunne løse væsentlig større bistandsopgaver.

Også for Danmarks vedkommende var der behov for en grundig gennemgang af hele grundlaget for vor bistandslovgivning. Den gældende lov om teknisk samarbejde med udviklingslandene daterer sig fra 1962, og der er siden da alene blevet foretaget ajourføringer og enkelte tilføjelser til denne lovgivning. Regeringen nedsatte derfor den 2. april 1969 et udvalg, der fik til opgave at undersøge Danmarks forhold til udviklingslandene med henblik på ændringer i den nugældende lovgivning, herunder formulering af en formålsparagraf og eventuel inddragelse af nye områder og aktiviteter under bistandslovgivningen. Dette såkaldte revisionsudvalg har i sin betænkning nr. 565 af 12. februar 1970 om Danmarks samarbejde med udviklingslandene foretaget en grundig gennemgang af den hidtidige danske bistandspolitik og har samtidig på en række punkter stillet forslag om ændringer både i lovgivningen og i den hidtil fulgte praksis. Udvalget har endvidere fremsat forslag om omfanget af den samlede statslige bistand til udviklingslandene i årene frem til 1980-81. Udvalget er ikke på alle områder nået til enighed, men har med de synspunkter, der er fremsat, ydet et betydningsfuldt bidrag til at klarlægge de problemer, der er forbundet med bistandsvirksomheden.

Det lovforslag, der nu fremsættes, er i høj grad baseret på revisionsudvalgets betænkning, men der er i de nærmere overvejelser også taget hensyn til de synspunkter, som er fremkommet vedrørende betænkningens forslag, dels fra styrelsen og rådet for tek-

nisk samarbejde med udviklingslandene, dels på en ungdomskonference, der var indkaldt med en drøftelse af betænkningen for øje.

Den gældende lov indeholder ingen bestemmelse om målsætningen for den danske bistand, og der har heller ikke i øvrigt været formuleret en sådan. Jeg finder det imidlertid rigtigt, at der, som foreslået af revisionsudvalget, i den ny lov indsættes en formålsparagraf, der fastslår, at målet for Danmarks statslige bistand til udviklingslandene skal være gennem et samarbejde med disse landes regeringer og myndigheder at støtte deres bestræbelser på at opnå økonomisk vækst og uafhængighed samt social fremgang og tillige gennem et kulturelt samarbejde at fremme den gensidige forståelse og solidaritet.

Forslaget til lov om internationalt udviklingssamarbejde fremtræder umiddelbart som en total ændring af den tidligere lovgivning på dette område. Lovens karakter af en rammelov er dog ikke ændret, og som det vil fremgå af bemærkningerne til lovforslagets enkelte paragraffer, er det tanken, at man på en række områder vil bygge videre på den praksis, som har udviklet sig gennem de 8 år, 1962-loven har været i kraft. På en række områder af væsentlig betydning tager lovforslaget dog sigte på en udvidelse af rammerne for samarbejde med udviklingslandene.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, vil jeg gerne fremdrage nogle af de væsentligste problemer i forbindelse med de enkelte afsnit i loven.

Lovforslaget bygger i vid udstrækning på de indstillinger og forslag, som fremkom i revisionsudvalgets betænkning. Det er formålet at skabe et effektivt arbejdsgrundlag for det fremtidige danske samarbejde med udviklingslandene. Derfor har regeringen fundet det mest hensigtsmæssigt at samle alle bistandsaktiviteterne i én lov fremfor at fremlægge ændringsforslag til den gældende lovgivning.

Det er vigtigt, at vi for vort samarbejde med udviklingslandene får fastlagt den rigtige målsætning. Men det er lige så vigtigt at sikre en forretningsgang, som tillader en grundig og langsigtet planlægning af den danske indsats. Skal bistanden til udviklingslandene have den størst mulige nytte-